
zaj^odro

Glasilo Vijeća franjevačkih zajednica u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini

Godina 34.

Božić - 2010.

Broj: 32

O uzvišene li poniznosti, o ponizne li uzvišenosti,
gdje se Gospodar svega, Bog i Sin Božji tako snizuje
da se za naše spasenje sakriva
pod nezatno obličje kruha!
(Spisi, PR 27)

**Čestit Božić i sveto porođenje Isusovo !
Sretna i blagoslovljena nova, 2011. godina !**

TRAJNA NOVOST BOŽIĆA U ODNOSU NA DRUGE POVIJESNE DOGAĐAJE I KRŠĆANINA U ODNOSU NA SVIJET KOJI GA OKRUŽUJE

Novost ! Zacijelo nema ljudskog naraštaja koji se nije zanosio tom riječju. U kojem pojedinci nisu vjerovali da će baš oni moći donijeti svijetu novost i promjene trajne vrijednosti. Mnogi revolucionarni preokreti smatrali su se tako novima da su si umišljali kako povijest treba početi pisati od njih. Ono što je bilo prije njih, trebalo bi, po njihovom mišljenju, zaboraviti. Ali svaka ljudska novost zastari prije ili kasnije, a od nekih ne ostane trag ni najobičnijeg događaja.

Nije to bilo tako davno, tek prije nekoliko desetljeća, mnogi se sjećamo tog vremena, kad su u Izraelu po ulicama stajali veliki posterji sa slikom starog rabina, a ispod slike natpis „Izraelov Mesija“. Rabin se zvao Mendel Scheerson. Imao je 300.000 odanih pristaša diljem svijeta, koji su bili uvjereni da je baš on onaj pravi, u Bibliji obećani Mesija. Onda se dogodilo ono što se po njihovom mišljenju nije smjelo dogoditi: stari je rabin nakon duge bolesti umro u 92.godini. Njegova smrt duboko je potresla haside, onaj dio u židovstvu koji njeguje mistični oblik štovanja Boga. Kad su priopćajna sredstva donijela vijest „Umro je Mesija“, njegovi pristaše vjerovali su da će on uskrsnuti odmah nakon skmrtni. To se nije dogodilo. Još jedna novost brzo je zastarjela.

Svaki nadolazeći naraštaj kiti se riječima „napredak“ i „novost“. Ističe ih u svim prigodama, na uočljivim mjestima, u udarnim terminima. Sve što je novo, već zbog toga što je novo, smatra se boljim od postojećeg i prošlog. Riječ „novo“ nerijetko se uzima kao istoznačnica za „kakvoću“ i kao jamstvo kakvoće. Tako se postupa osobito u reklamama. I tako, dok putujemo kroz život, neprekidno dolaze neki novi ljudi i stalno nam nude nešto novo, s kraćim ili duljim rokom zastarijevanja. A naše srce treba nešto t r a j n o novo.

O novom se u Bibliji govori razmjerno mnogo. Nije tu riječ o novom po vremenu nastanka, nego o novovrsnom. O novom po sadržaju i bitnoj različitosti od staroga. O novom po kakvoći nabijenoj spasenjskim sardžajima. Tako se govori o novom nebu i novoj zemlji, o novom Jeruzalemu, o novom vinu i novim mješinama, o novom imenu i novoj pjesmi. Naznačuje se da je cilj Božjeg djelovanja novo stvorenje, novi savez, novi čovjek. U velikoj panorami Ivanovog Otkrivenja Bog konačno kaže: „*Evo, sve činim novo*“ (Otk 21,5)

To novo o kojem govori Biblija u obliku raznih slika dobiva svoju unutarnju kakvoću od povezanosti s Isusom Kristom. U njemu se novo utjelovilo u ljudsku povijest - trajno i nezastarivo. Božić, rođenje Sina Božjega, cjelovita je i trajna novost za sve naraštaje čovječanstva. Ostatak će zauvijek noviji od svih drugih događaja. Neće biti novosti veće od njega do konca svijeta. Sveti Irenej, govoreći o Kristu, sažima u čemu je ta novost Božića: **Svu je novost donio donoseći samoga sebe - Omnem novitatem attulit se ipsum afferens.** Sva je novost, dakle, On, Vječni, uvijek Novi i Nezastarivi. Vječni je uvijek Najnoviji. Ne može ga se nadmašiti po novosti.

Trajno Novi došao je na ovaj svijet da staroga čovjeka prekuje u novoga. Onima koji ga primaju daje sasvim novi kov: kov djece Božje. Dok je svijeta i vijeka neće se pojaviti novije izdanje čovjeka od kristovski oblikovanog čovjeka – kršćanina, u izvornom obliku.

Ali rekoše nam mnogi: *U čemu je ta novost Krista i kršćanstva? Što znači taj vaš Božić? Ništa se nije promijenilo s Isusovim dolaskom na svijet. I dalje gladni gladuju, bolesni boluju, nepravda i kriminal cvjetaju ...* Točno. Isus je donio novost, čak preveliku novost, ali ju nije nikome nametnuo. Razapeo je šator Božji među ljudima, u kojemu nema više ni stradanja ni boli, ni smrti ni suza, ni krađe ni lopovluka, ali ljudi se moraju s a m i u njega useliti. Taj šator nije mjesto ni prostor, nego stanje. U njega se ne stupa korakom, nego - obraćenjem. Isus je zasadio u svijet novo čovječanstvo, svoje otajstveno tijelo, koje se novači samo od pozemljana-dobrovoljaca. Dolikuje se da elitni redovi budu unovačeni samo dobrovoljno. A novačenje se događa – za svijet neočekivano! – ne pokraj božićnih jasluka, nego u sjeni križa na Golgoti. Tamo je sve dovršeno, i sami Božić. Golgota je agora (zborište) cijelog čovječanstva, promenade svekolikog svijeta. Svatko mora proći ispod golgotskog križa, jer raspetog Krista – taj cijelom svijetu uzdignuti znak - ne može nitko zaobići niti može ne zauzeti stav prema njemu. Mnogi dolaze na Golgotu i isti odlaze. Ne prihvaćaju ga. Zauzimaju stav protiv njega. Za njih ostaje sve po starome. Baš kao da Krist nije ni rođen. A oni koji se dobro zagledaju u njegov križ, prihvaćaju ga i novače se u njegovo otajstveno tijelo. Tako se rađa novi svijet. Trajno i nenadmašivo novi. Kristov svijet.

Iz Tajništva:

Novo vodstvo Franjevačkog svjetovnog reda u Hrvatskoj

HRVATSKO NACIONALNO BRATSTVO
FRANJEVAČKOG SVJETOVNOG REDA

održalo je 9. listopada 2010. u Kući susreta TABOR u Samoboru
svoj 4. Nacionalni izborni kapitul.

Kapitulu je predsjedala izaslanica generalne ministre FSR-a
s. Michèle Altmeyer iz Francuske
uz nazočnost generalnog duhovnog asistenta
fra Ivana Matića OFM.

Nakon zaziva Duha Svetoga i molitve pristupilo se izboru prema
Obredniku FSR-a
te su u novi Nacionalni izvršni odbor izabrani sljedeći članovi:

Stjepan Kelčić, nacionalni ministar
Petar Perković, nacionalni doministar
Hilda Švarcmajer, nacionalna tajnica
Marina Lovrić, nacionalna blagajnica
Danijela Rebac, nacionalna povjerenica za formaciju
Ivana Šarčević, nacionalna povjerenica za Franjevačku mladež
Dario Brigić, međunarodni vijećnik
Marko Mihajić, zamjenik međunarodnog vijećnika

=====

**OD SRCA ČESTITAMO
I
ŽELIMO BOŽJI BLAGOSLOV!**

=====

SASTANAK POVJERENSTVA ZA ZLATNU HARFU

Na jesenskoj sjednici Povjerenstva za Zlatnu harfu 25. rujna 2010. godine, koja se održala u prostorijama Samostana sestara franjevki u Aveniji Marina Držića 31 u Zagrebu, bili su prisutni članovi Povjerenstva: s.Lucijana Bobaš, s.Branka Čutura i s.Krešimira Skopljaković te tajnik Vijeća Anto Matković. Ispričale su se da ne mogu doći s.Slavica Kožul i s.Danijela Škoro. S.Nedjeljka Milanović-Litre i Hilda Švarcmajer nisu došle.

Nakon molitve i pozdrava pročelnik za Zlatnu harfu pročitao je i tražio izvješća za prošlu godinu od onih članova koji ga još nisu poslali. Nakon toga raspravljalo se o ovogodišnjoj temi i prihvaćanju teme za sljedeću godinu: *Salve, sponsa Dei – Zdravo, zaručnice Božja*.

Godina je svete Klare te se tražila i pronašla zgodna formulacija iz jedne popijevke za naslov Zlatne harfe za 2011. godinu. Zatim smo potvrdili Program za nastup i popijevke za „Košaricu“ u pojedinim sredinama. Neposredno prije toga pročelnik se sastao s maestrom Miroslavom Martinjakom i usuglasio Program za nastup te predložio Program. U dijelu tzv. Košarice još se pronašlo popijevki u čast sv. Klari te smo je proširili i nadodali sadržaj.

Pod razno: Razmatralo se i postavilo pitanje sa strane članova Povjerenstva o promjeni naziva Povjerenstva. Ono se sada zove Povjerenstvo za Zlatnu harfu.

Nakon toga pročelnik je govorio o radu na knjizi o povijesti Zlatne harfe te o njezinu tiskanju. Zatim je bilo govora o produljenju mandata za s. Krešimiru Skopljaković koja nije (vjerojatno zabunom) navedena u popisu (vidi: Zajedno, glasilo Vijeća franjevačkih zajednica u HR i BiH, br. 31, str. 14, t. 6.1.)

Sjednica je tako završila s radom.

Fra Petar Kinderić, pročelnik Povjerenstva za ZLATNU HARFU

SASTANAK POVJERENSTVA ZA DUHOVNOST

U ponedjeljak, 6. prosinca 2010. godine u 10 sati , održan je prvi sastanak članova Povjerenstva za duhovnost pri Vijeću franjevačkih zajednica u HR i BiH. Sastanku su prisustvovali: fra Mirko Kemiveš OFM^{Cap}, Varaždin, pročelnik Povjerenstva, fra Zoran Bibić OFM, Rijeka, fra Ljuko Kurtović OFM, Zagreb, s.Slavica Vicić iz Družbe kćeri milosrđa TSR sv. Franje, Zagreb, i s.Tomislava Vukoja, Školske sestre franjevske Krista Kralja, Mostar.

Svrha ovog sastanka bilo je planiranje programa za sljedeću godinu, 2011.

Novoizabrani članovi Povjerenstva upoznati su sa izdanjima koja se predviđaju za sljedeću godinu, a to su djela: Lothar Hardick, **Komentar Pravila TOR**, i Kajetan Esser, **Komentar Oporuke sv. Franje**. Osim toga, razgovaralo se o predstavljanju novih izdanja: **Zbornika o Spisima sv. Franje, Iuridica Franciscana** Priama Etzija i **Klare Asiške** Marca Bartolija. Zaključeno je da predstavljanje ovih knjiga treba povezati s nekim važnijim događajima u našoj Crkvi, inače riskiramo da broj sudionika bude beznačajan.

Bilo je riječi i o organiziranju 800. obljetnice utemeljenja Reda sv. Klare. Zaključeno je da bi se Studijski dani o Spisima sv. Klare trebali organizirati na jesen 2012. godine nakon blagdana sv. Franje kod sestara Klarisa u Mikulićima u Zagrebu. Za to vrijeme treba konzultirati predavače koji će obraditi predložene teme povezane sa Spisima sv. Klare.

Zaključeno je da organiziranje trećoredskih susreta u Zagrebu u subotu drugog tjedna u studenom treba i nadalje nastaviti na dobrobit svih članova ove zajednice.

Dane Asiza koji se održavaju kod franjevaca na Kaptolu i kod franjevaca konventualaca na Svetom Duhu treba pomagati i pratiti da pridonesu većem razumijevanju među religijama koje su najviše zastupljene na našim područjima.

Fra Mirko Kemiveš OFM^{Cap},
pročelnik Povjerenstva za duhovnost

MISTIČNA I PROROČKA SNAGA REDOVNIČKOG ŽIVOTA

Izjava *Međunarodne udruge* vrhovnih poglavarica (UISG)

Od 7. do 14. svibnja 2010. godine održala je u Rimu Međunarodna udruga vrhovnih poglavarica (UISG) svoju plenarnu skupštinu. Tema zasjedanja glasila je: „*Moć i proroštvo*“. 800 voditeljica apostolskih redovničkih zajednica iz 87 zemalja sudjelovalo je na toj skupštini. Ovu izjavu potvrdila je skupština delegatkinja 14. svibnja 2010.g. Cijela dokumentacija tog zasjedanja nalazi se u broju 143/2010. glasila (Biltena) UISG-a pod naslovom „*Dobro poznam vrutak ...*“

„*Dobro poznam vrutak koji curi i teče čak i kad je noć.*“
(sv. Ivan od Križa)

Budućnost redovničkog života ovisi o njegovoj mističnoj i proročkoj snazi

„*Žedna mi je duša Boga, Boga živoga*“ (Ps 42,3)

Mi, 800 vrhovnih poglavarica iz 87 zemalja, utožile smo svoju žeđ na zdencu života: Bogu Isusa Krista, izvoru naše radosti, naše nade i naše jakosti.

Obvezujemo se:

- Da ćemo u sebi iznova otkrivati zdenac, koji u našim srcima govori po drugima i po stvorenju.
- Da ćemo crpsti vodu sa izvora svoje karizme i da ćemo iznova otkrivati dinamiku svog izvornog poziva.
- Da ćemo kušati i međusobno dijeliti riječ i kruh.
- Da ćemo promicati stalni dijalog između Božje riječi i događajâ u našem svijetu.
- Da ćemo pozivati druge da piju iz zdenca.

„*Ako ste, dakle, stekli uvjerenje da sam prava vjernica Gospodnja, dođite u moju kuću i tu stanujte!*“ (Dj 16,15)

Poput Lidije, žene koja sluša i vjeruje, pozvane smo da otvorimo svoja srca i svoje stanove i da se sjetimo žive vode svoga krštenja.

Obvezujemo se:

- Da ćemo na novi način živjeti mistično i proročki – otvorene i gostoljubive, da nećemo nikoga isključivati, da ćemo poštivati razlike drugih kultura i religija i da ćemo priznavati njihovo bogatstvo.
- Da ćemo obnavljati kulturu zajedničkog života, da ona bude obilježena dubokim ljudskim odnosima, srcem koje sluša, empatijom i nenasiljem, kako bismo posvjedočile vrijednosti Evanđelja.
- Da ćemo posebnu pozornost posvetiti početnom i daljnjem obrazovanju, kako bismo uskladile mističnu i proročku stranu svog Bogu posvećenog života.
- Da ćemo živjeti u harmoniji s cijelim svemirom i da ćemo s poštovanjem stanovati na ovoj Zemlji.

„Izvezite ... i bacite svoje mreže ... !“ (Lk 5,4)

Svjesne smo da se ne trebamo bojati noći dubokih voda.

Obvezujemo se:

- Da ćemo hrabro identificirati „noći“ Crkve, društva i naših družbi.
- Da ćemo otkrivati iskre svjetla što su skrivene u srcu nasilja, siromaštva i besmisla.
- Da ćemo otvoriti svoje oči, kako bismo vidjele nove svijetle staze u tami našeg svijeta: u ugroženom položaju žene, u egzistencijalnom strahu mladeži, u posljedicama rata i prirodnih katastrofa i u krajnjem siromaštvu, koje vodi do nasilja ...
- Da ćemo kao Bogu posvećene žene ponuditi službu sućuti i ozdravljenja.
- Da ćemo na nacionalnoj i međunarodnoj razini stvoriti mreže između redova i družbi, uz uključivanje laika, kako bismo pokrenule razne projekte i tako postigle promjenu nepravednih struktura.
- Da ćemo prekoračiti granice vlastitih karizmi i ujediniti se, kako bismo našem svijetu ponudile mističnu i proročku riječ.
- Da ćemo voditi častan dijalog s crkvenom hijerarhijom na svim razinama, kako bismo postigle veće priznanje uloge žena.

Poput Marije želimo ostati probuđene i budne, neprekidno tražiti zedenac koji teče, u uvjerenju da ga se može naći, premda je noć.

(Preveo a.m. iz : ORDENSNACHRICHTEN, Nr. 04/20010, 80-82)

NEOBIČNA MOLITVA JEDNOG UMIROVLJENIKA NA DAN NJEGOVOG UMIROVLJENJA LJETA GOSPODNJEG 2009.

Danas će Te, Gospodine, milijuni ljudi moliti za kruh svagdanji i krov nad glavom, za zdravlje svoje i sretan ishod operacije, za dobar uspjeh djece u školi, za olakšanje boli i smanjenje životnog tereta. Posve razumljivo. Ali u meni se rađa potreba da Te zamolim za sasvim neobične stvari.

Kad si ono želio svečano ući u Jeruzalem (Mk 11,1-11), poslao si dvojicu učenika u neko selo da Ti dovedu magare. Upozorio si učenike da bi ih netko mogao priječiti u driješenju magareta te si rekao da samo kažu *‘Gospodinu treba’* i moći će ga nesmetano odvesti. Neobično mi se svidjela ta rečenica *‘Gospodinu treba’*. Čuo ili pročitao sam je dosad možda i stotinu puta, ali tek nedavno mi je zazvučila sasvim novim zvukom. Od tada imam sve manje želje da Te molim za obične potrebe: za zdravlje, veći stan (iako imam tek 10 m² po članu obitelji), veću mirovinu ili što drugo svagdanje. Čak mi se čini da svega toga imam napretek. Sad me manje zanima kako bih mogao trebati ovo ili ono od Tebe, a više kako bi me Ti mogao trebati za ovo ili za ono, pa Te usrdno molim:

Poruči po nekome da me trebaš i pridodaj što treba reći da me mogne nesmetano odriješiti i povesti k Tebi.

Moje su ruke još sasvim zdrave. Trebaš li ih za nekog bez ruku, samo ga pošalji u moj vidokrug. Noge moje još žustro kroče, možeš li ih trebati za nekog bez nogu? Daj mi da danas susretnem barem slijepca, da ga povedem, jer moje oči još uvijek dobro vide. Znat ću, Gospodine, i tužnome razveseliti lice, ako njegov današnji put ukrižaš s mojim. Ostavio si mi još mnogo toga po čemu bi me mogao trebati. Čekam Tvoju poruku. Jer, ja više nemam želje bilo što trebati. Želim samo biti potreban, Tebi i drugima. A još veća mi je želja, Gospodine, istrošiti se dokraja. Zato te najusrdnije molim:

Ne dopusti da umrem prije nego što istrošim sve darove, koje si se udostojao obilato posijati u moje biće.

I zato učini, Gospodine, da me smrt pohodi tek kad se ruke moje posve izližu od služenja onima koji nemaju ruku. Neka se potpuno istroše noge moje hodajući za one koji nemaju svojih nogu. I jezik, i grlo, i oči, i uši, i sve drugo neka se istroši do one najniže potrebne mjere, a moje umne snage neka se prije nestanka pretoče u djela, što nakon moga odlaska mogu služiti dalje. I na kraju ovog milosnog časa, za koji uopće ne znam kako je izbanuo u moj život, molim Te još ovo: Učini, Gospodine, da grobari imaju što manje posla s mojim zemnim ostacima, a anđeli što više radosti, kad ugledaju Tvoga – posve istrošenog slugu. Amen.

Iz odabranih misli sv. arškog župnika Ivana Marije Vianneya

Skupljajmo vječna blaga

Zemlja prolazi, i mi prolazimo s njom. Svi njezini kraljevi i vlastodršci moraju je napustiti. Bivamo odgurnuti u vječnost, odakle nema povratka. Samo jedno je važno: spasiti svoju dušu.

Sveci nisu visjeli na zemaljskim dobrima. Brinuli su se za nebeska. Ljudi zaljubljeni u ovostranost brinu se samo za sadašnjost. Moramo činiti poput kraljeva: Kad se boje da će biti svrgnuti, šalju svoj novac ispred sebe u inozemstvu, gdje ih on onda čeka. Tako i dobar kršćanin šalje sva svoja dobra djela na vrata neba.

Dragi Bog nas je postavio na ovu Zemlju da vidi, kako ćemo se ovdje pokazati i da li ga ljubimo. Ali ovdje nitko od nas ne ostaje.

Ako o tome razmišljamo, upirat ćemo uvijek svoj pogled prema nebu, prema svojoj pravoj domovini. Mi ipak dopuštamo da nas svijet, njegova bogatstva i njegovi užici, tako lako guraju nekamo drugamo.

Gledajmo ipak u svece, kako su se oni odvojili od svijeta i materijalnih dobara, kako su oni na sve to gledali s omalovažavanjem.

Neki redovnik kojemu su umrli roditelji neočekivano je baštiniio znatno bogatstvo. Kad su mu donijeli tu vijest, upitao je: „Kako dugo su moji roditelji mrtvi?“ – „Tri tjedna.“ – „Sad mi recite: Može li baštiniti netko tko je umro?“ – „Zacijelo ne!“ – „Tako ne mogu ni ja baštiniti od onih koji su umrli prije tri tjedna, ja, koji sam već dvadeset godina mrtav.“

Zemlja je poput mosta (koji je tu samo) da se prijeđe preko vode. Služi samo za to da nosi naše noge ... Mi smo u ovom svijetu, ali ne od ovoga svijeta; zato kažemo svaki dan: „Oče naš, koji jesi na nebesima!“ Dakle, smijemo očekivati svoju plaću tek kad smo kod kuće, u očinskoj kući.

(Preveo a.m. iz : J. Frossard, *Ausgewählte Gedanken des hl. Pfarres von Ars*, str. 21-22)

(2.dio)

KONGREGACIJA ZA KLERIKE

**EUHARISTIJSKO KLANJANJE ZA POSVEĆENJE SVEĆENIKA
I DUHOVNO MAJČINSTVO**

Prijevod 2. njemačkog izdanja iz 2009. godine

DUHOVNO MAJČINSTVO ZA SVEĆENIKE

*Poziv za duhovno majčinstvo za svećenike premalo je poznat,
rijetko se razumije i stoga,
usprkos njegovom životno važnom i temeljnom značenju, malo se živi.
Taj poziv često ostaje skriven i postaje nevidljiv za ljudske oči,
ali određen je za to da posreduje duhovni život.
U tu je bio uvjeren papa Ivan Pavao II,
stoga je utemeljio u Vatikanu klauzurni samostan,
u kojem bi se trebalo moliti za nakane Pape i cijele Crkve.*

SVEĆENIK I DUHOVNO MAJČINSTVO ZA SVEĆENIKE PO UZORU ISUSA I MARIJE

Za aktualnu situaciju Crkve u sekulariziranom svijetu, u kojem se na mnoge načine očituje kriza vjere, papa, biskupi, svećenici i vjernici traže izlaz. Pri tome postaje sve očitije da pravo rješenje leži u unutarnjoj obnovi svećenika, a u svezi s tim posebno značenje ima takozvano „duhovno majčinstvo za svećenike“. Tim „biti duhovna majka“ dobivaju žene i majke udio u Marijinom univerzalnom majčinstvu, koja je kao majka Vječnog Velikog Svećenika i majka svih svećenika svih vremena.

Ako već u naravnom životu majka začinje, rađa, hrani i skrbno okružuje dijete, to još više vrijedi za duhovni život: iza svih svećenika stoji duhovna majka, koja je od Boga izmolila njihov poziv, koja ih po duhovnim bolima donosi na svijet i „hrani“ ih tako što sve što čini u toku dana nudi Bogu kao dar da oni postanu sveti svećenici, svećenici koji su vjerni njihovom posebnom identitetu i njihovim posebnim zadaćama.

TKO MOŽE BITI DUHOVNA MAJKA ZA SVEĆENIKE?

Da bi bila duhovna majka za svećenike, žena ne mora biti tjelesna majka nekog sina-svećenika. Neovisno o starosti i staležu, sve žene – dakle, neudate, majke.

obitelji, udovice, redovnice i Bogu posvećene osobe, a prije svega one, koje s ljubavlju prikazuju svoje patnje – mogu postati duhovne majke za svećenike. Čak jednom djetetu, koje nije znalo ni čitati ni pisati, blaženoj Jacinti iz Fatime, nitko manji nego papa Ivan Pavao II. zahvalio je 13. svibnja 2000. godine za pomoć u svojem univerzalnom pastirskom pozivu: „*Izražavam svoju zahvalnost i blaženoj Jacinti za žrtve i molitve što ih je prikazala za Svetog Oca, kojeg je vidjela da tako jako trpi.*“

Naravno, muškarci nipošto nisu isključeni od pomoći za zvanja i za posvećenje svećenika; ta svi imamo taj poziv da u tome sudjelujemo! U ovo današnje vrijeme potrebna je više nego ikad potpora svih nas da se svećenici posvete u vjernosti svog poziva.

KAKO DUHOVNA MAJKA POMAŽE SVEĆENICIMA?

Onome tko se na unutarnji način odlučio: „*Želim pokloniti Bogu sav svoj život za posvećenje svećenika!*“ nemoguće je, naravno, uvijek konkretno misliti na to duhovno majčinstvo. To onda preuzima Isus, kojem, na primjer, neka majka obitelji svoj svagdan sa svim njegovim radostima, obvezama i odricanjima učini duhovnim darom za svećenike.

I kratka molitva u trenutku sv. pričesti, izmoljena svjesno za nekog svećenika, konkretan je dar. Ili ako netko nekad bude u tišini jedan sat s Bogom pred Presvetim, moli kronicu i pokloni Mu to klanjanje za svećenike, koji su pri današnjem manjku svećenikâ često tako opterećeni pastoralnim i administrativnim zadaćama da misle da nemaju više vremena za osobnu, tihu molitvu.

Posebno dragocjene pomoći za svećenički život su, naravno, duhovne žrtve: kad se neka duhovna majka za svećenike, na primjer, svjesno odreče toga da se osjeća ljubljena od Boga ili da od neke molitve ode utješena, kako bi neki svećenik mogao osjetljivo doživjeti tu ljubav i tu utjehu; ili kad čovjek zastupnički s ljubavlju podnosi samoću i suhoću, poniženja i uvrede, kušnje i napasti svijeta, koje i svećenici itekako dobro poznaju. I neka bolest ili tjelesna bol, podnesena u duhu vjere i sa strpljenjem, može postati dragocjen izvor milosti za svećenike.

Dirljivi primjeri svetih majki za svećenike, koji se opisuju u ovoj brošuri, neka nas ohrabre da mnogo življe vjerujemo u moć nevidljivog ali sasvim realnog. Oni pokazuju da molitva i skrovite žrtve iz ljubavi i u nadnaravnom raspoloženju imaju za svećenike snažan i zamjetljiv učinak.

„SVAKI SVEĆENIČKI POZIV ... PROLAZI KROZ SRCE MAJKE!“
sv. Pio X.

Svakom svećeniku prethodila je majka, koja je nerijetko postala i majka za duhovni život svoje djece. Na prim, Giuseppe Sarto, kasniji papa Pio X, odmah je nakon svoje posvete za biskupa posjetio svoju sedamdesetgodišnju majku. S puno poštovanja poljubila je ona prsten svoga sina, a onda se iznenada zamislila i pokazala Giuseppeu svoj srebrni radom istrošeni bračni prsten: „*Da, Seppi, ti danas ne bi nosio svoj prsten, da nisam prvo ja nosila svoj bračni prsten.*“ Na to je Pio X. potvrdio: „*Svaki svećenički poziv izvire iz Božjeg srca, ali prolazi kroz srce majke!*“

ŠTO SAM I KAKO SAM POSTAO ZAHVALJUJEM SVOJOJ MAJCI!“
sv. Augustin

Već davno prije pape Pija X. mogao je sveti crkveni naučitelj Augustin doživjeti lijepo iskustvo kako mu je njegova tjelesna majka, sv. Monika, postala i duhovna majka. Augustin, koji je sa 19 godina izgubio svoju vjeru, napisao je kasnije u svojim čuvenim „Ispovijestima“ o svojoj majci: „*Iz ljubavi prema meni isplakala je više suza nego što su ikada isplakale majke zbog tjelesne smrti svojih sinova. Prošlo je devet godina, u kojima sam se nalazio u kaljavom bezdanu i u tami zablude. Ta pobožna udovica ipak nije prestajala u svim svojim molitvenim satima ustrajno se pred Tobom, Gospodine, glasno zauzimati za mene.*“ Nakon svog obraćenja Augustin je zahvalno rekao: „*Moja sveta majka nikad me nije napustila. Tijelom me je rodila za vremeniti život, a srcem za vječni. Što jesam i kako sam postao zahvaljujem svojoj majci.*“

Za vrijeme filozofskih rasprava sveti je Augustin želio imati majku uvijek u svojoj blizini. Ona je pažljivo slušala te je ponekad, na čuđenje nazočnih učenjaka, uzela riječ da razjasni potankosti i odgovori na još otvorena pitanja. Stoga ne začuđuje da se sv. Augustin nazivao njezinim „učenikom filozofije“.

SAN JEDNOG KARDINALA

Kardinal Nikola iz Cuesa (1401-1464), biskup Brixena, bio je ne samo velik crkveni političar, ugledan papinski poslanik i reformator duhovnog života klera i vjernika u 15. stoljeću, nego i čovjek tišine i kontemplacije. Njemu je u snu bila vrlo dojmljivo pokazana duhovna stvarnost, iz koje svećenici i svi mi danas živimo: moć predanja, molitve i žrtve duhovnih majki u skrovitosti samostanâ.

POŽRTVOVNE RUKE I POŽRTVOVNA SRCA

.... Ušli su u jednu malu, prastaru crkvu, koja je bila okićena mozaicima i freskama prijašnjeg vremena, i sad se kardinalu pokazao uistinu užasan prizor. Tisuće i tisuće redovnica molilo je u toj maloj crkvi. Bile su tako tanke, tako jako u sebi zamišljene, da je svaka za sebe nalazila mjesto, iako su kao zajednica bile vrlo usko stisnute. Sestre su molile, ali kardinal još nikad nije vidio da se tako moli. Nisu klečale, nego su stajale visoko uspravljene, s pogledom upravljenim ne toliko u daljinu koliko u neku za njega neprepoznatljivu blizinu. Ruke su sasvim raširile, dlanove okrenule prema gore, ali ne za primanje nego za davanje.

Jer, ovo je bilo ono strašno: one su u svojim siromašnim i tankim rukama nosile muškarce i žene, careve i kraljeve, gradove i zemlje. Ponekad se nekoliko pari ruku sastavljalo oko nekog grada ili je neka zemlja, prepoznatljiva po svojim zastavama, počivala na jednom čitavom zidu podupirućih ruku, a čak još i tada je oko svake pojedine moliteljice postojao prostor tišine i odvojenosti. Ali s većinom sestara bilo je tako da su svojim osamljenim i nježnim rukama nosile braću i sestre ljude.

Nikola je u rukama jedne mlade, profinjene, gotovo djetinje redovnice vidio papu. Vidjelo se kako teško nosi svoj teret, ali njezino je lice bilo obasjano sjajem radosti. Na rukama jedne od starijih sestara počivao je on sâm, Nikola iz Cuesa, biskup Brixena, kardinal Rimske Crkve. Vidio se sa borama svoje starosti, svom jasnoćom vidio je ljage svoje duše i svog života. Gledao je to velikim, uplašenim očima, ali se u njegovo strašenje ubrzo umiješala neka neopisiva blaženost.

Njegova voditeljica, koja je stajala pokraj njega, došapnu mu: „*Sad vidite tu kako bivaju držani i nošeni grješnici, koji usprkos svojih grijeha nisu prestali ljubiti Boga.*“ – „*Ali što je s onima koji više ne ljube*“, upita on. Odjednom se s voditeljicom nađe u kripti crkve, gdje je opet molilo njih tisuću i više; ali dok su one prve one koji su im povjereni nosile svojim rukama, ove ovdje u kripti činile su to svojim srcima. Oko njih je bila duboka, sveta ozbiljnost, jer se radilo o vječnoj sudbini besmrtnih duša.

„*Vidite, kardinale*“, reče voditeljica, „*tako bivaju nošeni još i oni koji su prestali ljubiti. Pokatkad se događa, da oni od žara srdaca koja se za njih tako troše ponovno postanu vrući. Pokatkad, ali ne uvijek. Ponekad – upravo u času njihove smrti – bivaju oni iz ovih još uvijek spasavajućih ruku uzeti u ruke božanskog Suca te tada moraju odgovarati i za tu žrtvu koja je za njih prikazana. Ni jedna žrtva ne ostaje bez ploda. Ali tko ne ubere žrtvu koja mu je namijenjena, njemu dozrijeva plod propasti.*“

Kardinal je kao začaran gledao u žene koje su se žrtvovale. Uvijek je znao da one postoje, ali nikad mu nije postalo očito kao sada, što one znače za Crkvu i svijet, za narode i svakog pojedinca. Sad mu je to zastrašujuće sinulo. Duboko se nagnuo pred tim mučenicama ljubavi.

(nastavlja se)

Izdaje:

Vijeće franjevačkih zajednica u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini

**Tajništvo: Prilaz Gjüre Deželića 75, HR-10000 Zagreb, tel.: (01) 3765-061, faks: (01) 3765-062, mob.:098/9244-901,
e-mail: vfz-tajnistvo@zg.htnet.hr**

Odgovara: dr. fra Ivan Sesar OFM, predsjednik Vijeća

Uređuje: Anto Matković, tajnik Vijeća